

РЕШЕНИЕ

№ 6309

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **3224** по описа за **2013** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП-гр.С. срещу РЕШЕНИЕ от 31.01.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 106-ти състав по нахд № 8726/2012 г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Поддържа, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения и законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на [фирма]. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде потвърдено наказателно постановление № 136 от 21.02.2012г., издадено от Директора на офис С. област при Териториална дирекция на НАП [населено място].

Ответникът - [фирма] , представлявано от Д. Т. Г., се представлява в процеса от адв.М., която оспорва жалбата и моли съдът да постанови съдебно решение , с което да я отхвърли, като неоснователна.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и потвърждаване на решението на СРС, като правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 31.01.2013г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав по нахд № 8726/2012 г. е ОТМЕНЕНО наказателно постановление № 136 от 21.02.2012 г. , издадено от директора на офис С. област при ТД на НАП [населено място], с което на основание чл.355 ал.1 КСО на [фирма] са наложени три административни наказания „имуществена санкция” в размер на по 500 лв. за нарушение по чл.5 ал.4 т.2 КСО във вр.чл.2 ал.2 и чл.3 ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите и осигурителите за осигурени при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Т. А. У., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при издаване на атакуваното НП не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, но неправилно извършването на нарушението е квалифицирано по см. на чл.5 ал.4 т.2 КСО във вр.чл.2 ал.2 и чл.3 ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г., вместо по чл.8 ал.2 от Наредбата.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 106-ти състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че при извършена проверка на 27.07.2011г. е констатирано, че за периода м.януари, м.април и м.май 2011г. ответникът не е подал в НАП декларации за сумите за дължими осигурителни вноски за ДОО, вноски за фонд „ГВРС” и данък по ЗДДФЛ за всички лица, подлежащи на осигуряване в законоустановения срок- не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими същите.

Нормата на чл.5 ал.4 т.2 КСО въвежда императивно задължение за осигурителят периодично да представя в ТД на НАП данни-декларации за сумите за дължими осигурителни вноски за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване; Това задължение и подаване на декларация по образец №б с данни за дължимите вноски и данък по чл.42 ЗДДФЛ следва да се изпълни от осигурителят не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски и данък, съгласно чл.3 ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. По категоричен и безпротиворечив начин в административно-наказателното

производство е доказано, че за периода м.януари, м.април и м.май 2011г. ответникът [фирма] към дата 28.02.2011г., 31.05.2011г. и 30.06.2011г. не е подал в ТД на НАП-С. декларации по образец № 6. Ето защо правилно касаторът го е привлякъл към административно-наказателна отговорност по чл.355 ал.1 КСО, защото с бездействието си търговското дружество е нарушило чл.5 ал.4 т.2 КСО.

Обжалваното НП № 136/21.02.2012г. е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б. «а» във вр.ал.2 ЗАНН. В АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало ответника [фирма] да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Извършването на нарушение по чл.5 ал.4 т.2 КСО се установява от показанията на актосъставителя Т. А. У., които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни, както и от приложените писмени доказателства. Административното наказание е наложено в минималния размер от 500 лева, поради което и не може да се редуцира на основание чл.27 ал.5 ЗАНН.

На следващо място, разпоредбата на чл.28 ЗАНН дава възможност на административно наказващия орган (АНО) да освободи нарушителя от административно наказателна отговорност като прецени, че случаят е маловажен. С оглед препращащата разпоредба на чл.11 ЗАНН обаче разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, вкл. и относно обстоятелствата, изключващи отговорността, са приложими в административно наказателния процес. Такова обстоятелство, изключващо отговорността, е предвидено в нормата на чл.9, ал.2 НК - деянието формално осъществява признаците на предвиденото в закона административно нарушение, но поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Общественоопасно е деянието, което застрашава или уврежда личността, правата на гражданите, собствеността, установения с Конституцията правов ред в Република Б. или други интереси, защитени от правото.

Като съобрази установените от първостепенния съд факти и събраните по делото доказателства, настоящата касационна инстанция намира, че не следва да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 НК. Именно в тази връзка следва да се обсъди, дали деянието уврежда установения правов ред или конкретни права, защитени от правото (в случая държавния бюджет). След като преценката на административно-наказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол (ТР № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС на РБ), а районният съд е инстанция по същество на спора (чл.63, ал.1 ЗАНН), то въпросът за приложението на чл.9, ал.2 НК и

чл.28 ЗАНН е въпрос за правилното приложение на материално правния закон по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК и подлежи на контрол от касационната инстанция.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 31.01. 2013г. на СРС, НО, 106-ти състав е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменено. На основание чл.222 ал.1 АПК спорът по делото следва да се реши по същество, чрез потвърждаване на НП № 136/21.02.2012г. Не са налице основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр. чл.218 ал.2 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 31.01.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 106-ти състав по нахд № 8726/2012г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 136 от 21.02.2012г. на Директора на офис С. област на ТД на НАП-гр.С., с което основание чл.355 ал.1 КСО на [фирма] са наложени три административни наказания „имуществена санкция” в размер на по 500 лв. за нарушение по чл.5 ал.4 т.2 КСО във вр.чл.2 ал.2 и чл.3 ал.3 т.1 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите и осигурителите за осигурени при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

